

Schorsing (niet in acht nemen formele vereisten)

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 22 juli 2009, bij de commissie ingekomen op 23 juli 2009, is appelland in beroep gekomen van een beslissing van verweerster van 15 juni 2009. Deze beslissing betreft een "definitief besluit tav de schorsing". Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Beide partijen hebben producties in het geding gebracht. Het beroep is behandeld op de zitting van de commissie van 8 oktober 2009. Beide partijen waren aanwezig, verweerster vertegenwoordigd door de heer, lid College van Bestuur, bijgestaan door mevrouw mr., juridisch stafmedewerkster. De gemachtigde van verweerster heeft een pleitnota overgelegd.

2. De feiten

Op 1 augustus 2007 kwam appelland bij verweerster in dienst als docent wiskunde. Het betrof een tijdelijk dienstverband dat per 1 augustus 2008 werd voortgezet voor de bepaalde tijd van 1 jaar tot 1 augustus 2009.

Op 30 maart 2009 is met appelland gesproken over zijn functioneren. Appelland werd daarbij in overweging gegeven zijn arbeidsovereenkomst op te zeggen met ingang van 6 april 2009 onder toekenning van een vergoeding ter grootte van vier maandsalarissen, te vermeerderen met vakantietoeslag en eindejaarsuitkering, dan wel de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden per 6 april 2009 te beëindigen onder toekenning van een eenmalige vergoeding ter grootte van drie maandsalarissen te vermeerderen met vakantietoeslag en eindejaarsuitkering. Appelland werd gezegd dat hij in een volgend gesprek op 3 april 2009 zijn beslissing ten aanzien van deze voorstellen kenbaar kon maken. Tot dan werd hij vrijgesteld van werkzaamheden. Voorts werd bij brief van 31 maart 2009, waarin het gesprek werd bevestigd, aan appelland medegedeeld dat hij met ingang van 3 april 2009 zou worden geschorst wanneer hij niet op deze voorstellen zou ingaan.

In het gesprek van 3 april 2009 heeft appelland gezegd dat hij beide voorstellen niet wenste te accepteren. Daarop heeft verweerster appelland bij brief van 6 april 2009 medegedeeld dat hij met ingang van 3 april 2009 was geschorst conform het bepaalde in artikel 4.a.6 lid 1 en lid 2 sub f van de CAO VO. Voorts werd medegedeeld dat appelland op basis van artikel 4.a.8 van de CAO VO het recht had zich tegen de schorsing te verweren. Bij brieven van zijn gemachtigde van 8 en 21 april 2009 heeft appelland zich tegen de schorsing verweerd. Op 18 mei 2009 heeft een mondelinge toelichting zijdens appelland op het verweer tegen de schorsing plaatsgevonden. Bij brief van 21 mei 2009 is aan appelland het proces-verbaal van deze mondelinge toelichting toegezonden, waarop de gemachtigde van appelland bij brief van 2 juni 2009 heeft gereageerd. Bij brief van 15 juni 2009 heeft verweerster appelland (onder meer) bericht als volgt:

"Het verweer, het wederhoor, de eerdere gevoerde correspondentie en overige onderleggers hebben mij niet doen twifelen aan de juistheid van het besluit van de heer om de heer te schorsen. Om te voorkomen dat de leerlingen niet onnodig worden beschadigd en gedemotiveerd raken voor de lessen, acht ik het noodzakelijk dat ter bescherming van onze leerlingen de schorsing als ordemaatregel in stand blijft. Tegen het definitieve besluit ten aanzien van de schorsing kan binnen zes weken na ontvangst van dit besluit beroep worden ingesteld bij de Commissie van Beroep voor het Katholiek Voortgezet Onderwijs, Postbus 1177, 5602 BD Eindhoven."

3. De motivering

Zoals reeds ter zitting aan partijen medegedeeld, is de commissie van oordeel dat reeds wegens het niet in acht nemen van de op grond van de toepasselijke CAO VO vereiste formele regels door verweerster het bestreden besluit niet in stand kan blijven. Daarvoor gelden de navolgende overwegingen.

De voor de onderhavige zaak relevante CAO bepalingen luiden als volgt:

"Artikel 9.a.6, lid 1:

De werkgever kan de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Voordat de werknemer wordt geschorst wordt deze in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. De opvattingen van de werknemer omtrent de schorsing worden opgenomen in de brief, waarin de schorsing wordt bevestigd.

Lid 2:

*Naast het bepaalde in het eerste lid van dit artikel kan de werkgever de werknemer schorsen:
(...)*

f. In andere gevallen waarin het belang van de instelling dit vordert voor ten hoogste drie maanden, daaronder begrepen de termijn genoemd in lid 1. Deze termijn van drie maanden kan ten hoogste één keer met drie maanden worden verlengd.

Artikel 9.a.8:

Lid 1:

Het voornemen tot een besluit tot:

(...)

b. schorsing als bedoeld in artikel 9.a.6 lid 2,

(...)

wordt per aangetekend schrijven aan de werknemer ter kennis gebracht, die in de gelegenheid wordt gesteld om binnen drie weken na verzending van het voornemen zijn zienswijze mondeling dan wel schriftelijk kenbaar te maken.

Lid 3:

De werknemer wordt van het definitieve besluit zo spoedig mogelijk na het verweer per aangetekend schrijven in kennis gesteld.”

De commissie moet vaststellen dat verweerster deze, de werknemer in geval van een schorsing beschermende, procedurele regels met voeten heeft getreden.

De brief van 6 april 2009 houdt een (feitelijk ook geëffectueerde) schorsing in vanaf 3 april 2009. In de brief wordt geen melding gemaakt van de duur van de schorsing. Wel wordt in de brief melding gemaakt van artikel 4.a.6 lid 1 en lid 2 sub f van de CAO VO als grond voor de schorsing. De commissie zal er vanuit gaan dat verweerster hier bedoelt artikel 9.a.6. lid 1 en lid 2 sub f van de CAO VO. Dit artikel verwijst in lid 1 naar een schorsing voor de duur van vier weken en in lid 2 naar een schorsing voor de duur van (ten hoogste) drie maanden. Voor zover verweerster heeft bedoeld appellant te schorsen op grond van artikel 9.a.6 lid 1, verzuimt verweerster niet alleen de termijn te noemen maar ook de mogelijkheid om bij de commissie in beroep te komen. Voor zover zou zijn bedoeld een schorsing op grond van lid 2 moet worden vastgesteld dat de verplichte verweerprocedure op dat moment niet is gevoerd, ook hier geen termijn is genoemd en dat is nagelaten appellant te wijzen op de mogelijkheid van beroep bij de commissie. Voor zover bij deze brief bedoeld zou zijn slechts een voornemen tot een besluit tot schorsing tot uitdrukking te brengen, verhoudt zich een dergelijke uitleg niet met de (feitelijke) schorsing die bij genoemde brief wordt opgelegd.

Het bestreden besluit van 15 juni 2009 komt, ten slotte, op een moment dat de schorsing van appellant al maandenlang, vanaf 3 april 2009, een feit is. De commissie acht het onaanvaardbaar dat verweerster, nadat ze eerder een zeer onduidelijke situatie heeft gecreëerd, op dat moment nog een besluit neemt tot een schorsing die reeds vanaf 3 april 2009 heeft gegolden. Het op een zodanige wijze achteraf opleggen van een schorsing – ook dit keer wordt overigens geen termijn genoemd – is zodanig fundamenteel in strijd met zowel de bewoordingen als de strekking van de bovengenoemde CAO-bepalingen, dat alleen al op grond van deze formele gebreken het schorsingsbesluit niet in stand kan blijven.

Gelet op het voorgaande behoeven de tussen partijen uitgewisselde standpunten ten aanzien van de inhoudelijke gronden van de schorsing geen bespreking.

Het beroep zal gegrond worden verklaard.

4. De beslissing

De Commissie voornoemd:

Verklaart het beroep gegrond..

Deze beslissing is gegeven in Eindhoven op 8 oktober 2009 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, mr. drs. W.G.A.M. Veugelers, W. Stoop en F.A.J. van Moorsel, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.